

stk. 1 og stk. 2, ærerørig, ringeagtende og strafbar ærefornærmende ytring, der har haft til hensigt at nedsætte sagsøgeren i medborgernes agtelse, idet en person, der, løbet fra et forlig, undlader at overholde en aftale, alment anses for upålidelig eller uvederhæftig. Endvidere er den påklagede udtalelse, jfr. sagens bilag 2, foranlediget optaget i et trykt skrift, hvorved den påklagede udtalelse har fået en større udbredelse, hvilket i høj grad har forøget det krænkende i ytringen, og derfor strafbar i henhold til straffelovens § 267, stk. 3.

Den påklagede udtalelse er fremsat bag sagsøgerens ryg, og udtalelsen falder derfor ind under straffelovens § 268, der vel forudsætter, at det oplyses, både at ytringen er usand, og at sagsøgte har været vidende herom. Det er under sagens foretagelse af sagsøgeren processuelt påstået, og ifølge sagens bilag 15 dokumenteret, at den påklagede udtalelse er usand.

Andrageren har ingen anden udvej end ved en æresfornærmelses-sag at påstå den påklagede udtalelse ved dom kendt ubeføjet, idet udtalelsen vitterlig har nedsat sagsøgeren i borgernes agtelse, i hvis opretholdelse andrageren i gunstig muligt omfang har den største interesse.

„Helga Pedersen — og dermed venstre har sat sig imod — aktionen ventes afblæst“, hedder det, jfr. bilag 2, og videre: „Der synes ingen ende på Elith Jensens genvordigheder“.

Det ligger i sagens natur, at en person, der er løbet fra et forlig, slutter man ikke på ny forlig med.

Den påklagede udtalelse har bevirket, at partiet venstre gik imod og desavouerede sine partifæller i finansudvalget, der den 7. februar 1958 gav tilslutning til, at andrageren fik oprejsning og erstatning for de domme, der er overgået andrageren i Kyhlsagen.

I henhold til straffelovens § 29, stk. 1, anmodes om, at andragendet må blive behandlet som hastesag!

Skodsborg, 23. april 1958.

Med højagtelse

Elith Jensen.“

Da sagen i april 1958 kom for i Københavns byret, påstod sagsøgte den afvist under henvisning til, at bestemmelsen i grundlovens § 57, 2. punktum, måtte omfatte ytringer, fremsat ikke alene fra tingets talerstol, når de dog er fremsat i hvervet som folketingsmand, herunder også i et partimøde. Retten optog derefter spørgsmålet om afvisning til særskilt påkendelse med det resultat, at sagen afvistes, og at sagsøgeren fandtes at burde godtgøre sagsøgte sagens omkostninger med 200 kr.

Af domsbegrundelsen fremgår, at der for retten intet nærmere forelå til oplysning om, hvorvidt sagsøgte havde fremsat den påklagede udtalelse.

„I øvrigt bemærkes,“ hedder det i rettens konklusion, „at retten